

Азъ мисля ето що: да найдемъ начинъ сгоденъ,
И нека се сбержтъ на общъ съборъ народенъ
Избрани пратници отъ всякой комитетъ—
Та общото дело отъ общия съветъ
Така да се реши... Народа ще вѣстава,
И нека за това самичкъбъ той решава.“—

А до Младена спрянь, ^{Войводата} сега
Се въ погледа му се взре и тежка си рѣка:
Положи съ срѣченъ махъ на неговото ramo,
И ядовито го прекъсна: „Туй ли само!
Ха-ха! А нямашъ ли, мой драгий, ти на умъ
И друго? Знамъ го, знамъ... Задъ моя грѣбъ се шумъ.
Подига... Знамъ го, знамъ... И нека тѣй да бѣде!
Ще свикамъ азъ съветъ и нека той отсъди...
Вие мислите, отъ вазъ че нещо азъ тажъ,
Че моето лице е денемъ съ тазъ боя,
А нощемъ съ друга? Азъ на кришмишъ не играя,
И както някои измежду вазъ не лая
На месеца... Какво народа самъ желай,
Ще видимъ. Всичко туй ще трябва вече край
Да земе.“

Срѣчно се извѣрна той и глухо
Отново стѣпките му твърди се зачуха
Изъ глѣхналия прустъ. Съ приведена глава
Седяха сбраните и никому слова
Не идваха на умъ да каже въ тая стода —
И ту Младена те, ту гневния ^{Войвода}
Недоумявайки споглеждаха въ уплахъ.
Защо бе всичко туй, оставаше за тяхъ

